

- adificata à possessore oppidi maioratus.
- 19 *Dicitur l. 46. Taur. an habeat locum in armis adiectis castro aut fortalitio maioratus ad sui defensionem? & num. sequent. referuntur opiniones, & in num. 21. eligitur negativa.*
- 20 *Castro concesso in feudum, intelliguntur concessio munitiones ibi perpetuo posite pro custodia castri.*
- 22 *D. l. 36. Taur. tantum habet locum in expensis factis in castris, oppidis, muris, & domibus maioratus.*
- 23 *D. l. 46. Taur. ratio & intellectus.*
- 24 *Res maioratus addita ab eius possessore, quæ potest per se subsistere, non sequitur maioratus naturam, nec pertinet ad ceteros maioratus successores, ampliatum, num. 25.*
- 26 *Res addita maioratus, eidem non cedit, si potest ab eo separari, & n. 27. quando dicitur inseparabilis & individua.*
- 28 *Pecunia quibus arma comparantur, & etiam fortalitia defenduntur, recondite in eis ac destinata ad id, non efficiuntur maioratus.*
- 29 *Testator in dubio videtur se conformare cum dispositione iuris communis.*
- 30 *Iurisdictio oppidi maioratus à possessore eiusdem de noua quaestione, an accrescat maioratus? Referuntur opiniones num. sequent. & in num. 33. negativa probatur.*
- 31 *Iurisdictio extra territorium exerceri non potest, licet adhuc cohereat persone.*
- 32 *Concesso castro, concessum videtur territorium & iurisdictio ei annexa.*
- 34 *Iurisdictio potest per se subsistere, estque quid ab ipso castro separatum.*
- 35 *Gabelle seu tercia empta à possessore maioratus oppidi maioratus eidem non accrescunt.*
- 36 *Dicitur l. 46. Taur. procedit in rebus perpetuo anniversario subiectis iure maioratus perpetui.*

QVÆSTIO XXXI.

In eandem leg. 46. Taur. leg. 6. tit. 7. lib. 5.

L. 6. tit. 7. Nou. Collect. Reg. an habeat locum in ædificio nouiter constructo in solo vel area maioratus?

Quæro etiam, an dispositio nostræ l. 46. Taur. habeat locum in ædificio nouiter constructo in solo vel area maioratus? In qua quaestione videtur prima facie dicendum, in hac quoque specie, legem nostram locum habere, nempe ut eiusmodi ædificium cedat maioratus, adeo ut neque vxor, aut hæredes possessoris maioratus possint expensas seu valorem ædificij petere à successore maioratus: ratio namque generalis nostræ l. quæ solum in ea fundatur, quod bona cui adherent ædificia sunt maioratus, nostrum casum comprehendit, ac proinde in eo quoque videtur locum habere nostram legem, sicut in ædificiis & melioramentis factis in domibus maioratus. Secundo per text. in §. ex diuerso, in §. de rebus diuis. ubi dicitur domus facta in solo vel area aliena, cedit eidem: ergo idem dicendum est si fiat in area maioratus, ut sit eiusdem maioratus: cuius est solum. Tertio, facit pro hac doctrina *Constitutio Molin. in consuet. Paris. §. 8. gloss. 4. quæst. 2. num. 3.* dicentis, quod si feudum ab antiqua concessione consistat in certis agris sine aliquo ædificio & vltimo defunctus vasallus

domum ibi nouiter construxerit, debet domus primogenito cum horto & fuis appendicibus ex natura terræ cui adheret: quem in hoc sequuntur *Mieres de maior. 1. p. quæst. 10. num. 20. ad fin. & Velasquez in d. l. 46. Taur. gloss. 6. num. 7. el. 2. ad fin. & gloss. 7. num. 6.* Quibus fundamentis hanc opinionem in terminis nostræ legis tenuerunt *D. Castillo in d. l. 46. Taur. in gloss. 1. ibi, vnde dicit: & Palat. Rub. in repet. Rub. de donat. inter vir. & vxor. §. 62. n. 15. iunctis n. 16. & 17. & Velasq. ubi supra. Limitat tamen ipse ibi, d. gl. 6. n. 17. hanc opinionem, ut non procedat quando ex accessionibus ad rem maioratus multum commoditatis seu redditus à successore deduceretur, ut quia in solo vel area maioratus, possessor domos conducendas construxit, vel oliuetum, aut vineam plantauit seu molendinum, vel quid aliud fecit, ex quo successores in maioratu plurimum redditus annuatim percipient: tunc enim ex redditibus ædificiorum iustissimum esset successorem teneri ad solutionem eius quantitatis, ne locupletetur cum aliena iactura, & quia lex nostra proprie intelligitur in ædificiis, ex quibus nihil redditus aut commoditatis successores percipere valent, ut quia in fortalitiis, muris, aut domibus principalioribus maioratus possessores multum expenderent, ex quibus ut notum est, nulli redditus proueniunt.*

Nihilominus tamen in specie nostræ quaestionis principalis contrarium verius esse censo & tenendum, imo quod si possessor maioratus faciat de nouo aliquam domum, aliudve ædificium necessarium, vel nimis vtile in area vel solo maioratus, ubi antea non erat ædificium, medietas æstimationis melioramentorum soluenda sit vxori, & filij similiter habeant suam legitimam in altera dimidia æstimationis melioramentorum: sicque in hac specie lex nostra contrarium præcipiens, locum minimè habebit: Quod primo patet ex illis verbis: *T. assi mismo los edificios que de aqui adelante se hizieren en las casas de mayorazgo, labrando, o reparando, o reedificando en ellas, sean anssi de mayorazgo, como lo son, o fueren las ciudades, y villas, y heredamientos, y casas donde se labraren:* Quare cum lex nostra dicat, *En las casas de mayorazgo, aperte sentitæ videtur, quod ædificia debent fieri in domibus iam factis, & quæ erant maioratus, alias locum minimè habebit dispositio nostræ legis ex pluribus iuris regulis vulgaribus: præcipue cum sit odiosa vxori ac filiis defuncti, ac proinde extra casum in quo loquitur extrahenda non est, ut latius supra diximus lib. 2. pract. quæst. quæst. 82. num. 3. & ita in terminis nostræ quæst. hanc partem tenent ac probant *Pelaëz de maior. 4. part. q. 33. num. 3. cum seqq. ubi reprobatur Castellum & Palat. Rub. contrarium tenentes. Tener etiam hanc secundam partem D. Burg. de Paz d. q. 7. n. 16. cum sequentibus. sentit idem *Pelaëz prima part. quæst. 10. n. 20. Eandem sententiam iure communi attento probat D. Molin. lib. 1. de Hisp. primog. c. 26. n. 14. tamen sibi in vers. sed quamuis, aliud sentiat attema nostra leg. Regia. Procedit tamen ipsa in casibus tantum in quibus loquitur, ut patet ex verbis præcitatis, non vero in aliis extra illos, ut cum veriori & magis recepta sententia nostrorum contra eundem Molin. probauimus supra lib. 2. pract. q. 87. per totam. Molina itaque in hoc loquitur secundum suam opinionem contra magis receptam aliorum.***

Non obstat primum fundamentum partis contrariæ, quoniam ratio nostræ restricta est ab eadem in ædificiis factis in domibus maioratus, non vero

vero loquitur indistincte & generaliter in omnibus augmentis factis in bonis maioratus sicque tanquam odiosa, ac vxori & hæredibus possessoris maioratus expendentis præiudicialis, extendi non debet ad ædificia nec reedificia facta in aliis bonis maioratus, quam in specialiter nominatis & expressis à nostra l. in quibus ipsa loquitur per prædicta.

Non t obstat & secundum, quia fatemur ædificium cedere solo, artem si sit vtile & necessarium vero domino, expensæ eius recuperari possunt, ut latè supra probauimus in quæst. abbinæ tertia, in tertio possessore mala fide expendente: & hoc modo saluari possunt tenentes contrarium in nostra quæst. nempe quod verum dicant respectu proprietatis ædificij non vero expensarum, quæ necessariæ, vel admodum vtilis sunt maioratus eiusque successoribus.

Ad tertium eodem modo respondetur: & in terminis quod æstimatio possessorij soluenda sit in casu huius tertij fundamenti, est communis secundum *D. Molin. d. lib. 1. cap. 26. n. 11. & 14. & Velasquez d. gloss. 7. n. 5.*

Quibus sit, ut nec huic obstat limitatio, quam ad suam opinionem contrarium, & sic ad primam supra positam in hac quæst. adducebat *Velasquez* sed potius eidè patrocinetur, dum existimat, quod quando in solo vel area maioratus possessor domos conducendas construxit, vel oliuetum vel vineam plantauit, seu molendinum aut aliud fecit, ex quo successores in maioratu plurimum redditus annuatim percipient, successore teneatur ad solutionem expensarum ex redditibus sibi prouenientibus ex illis ædificiis in solo vel area maioratus factis:

hoc enim verum esse profitemur. Atque idem t esse eadem ratione contendimus in nostra specie, quoties prædict. ædificium alias maioratus eiusque successoribus nimis vtile aut necessarium foret: tamen eidem *Velasquez in eadem gloss. 6. num. 8. el. primero, in vers. nec etiam, ibi, & verum non credo, videatur sibi met contrarium in prædict. sua limitat, reprobat siquidem in verbis modo relatis *Pinellum*, dum t generaliter tenet in l. 1. c. de bon. mater. 2. part. num. 71. vers. in hac difficultate, quod quando expensæ factæ sunt magnæ, & ex eis resultat notabilis vtilitas, tenetur cas soluere ex redditibus prouenientibus ab ipsis melioramentis: nisi ut eum à contradictione saluemus, dicamus in hoc loco *Velasquez* tenere contra *Pinellum* in expensis factis in domibus & ceteris rebus maioratus, de quibus lex nostra loquitur, illæ siquidem, siue paratæ, siue magnæ sint, ac valde vtilis, non debentur possessori expendenti, ex generalitate nostræ l. contra *Burg. de Paz* aliud existimantem, d. quæst. 7. num. 27. cum sequent. Quæ opinio probabilis est in hac specie: ceterum in prædict. sua limitatione loquitur ipse *Velasquez* in ædificiis nouiter constructis & factis in area vel solo maioratus, quorum deductionem cum nostra l. non prohibeat, sed tantum loquitur de factis in domibus maioratus, & c. merito ut expensæ factæ in illis non prohibebis, si ex eis plurimum redditus annuatim percipiatur à successore: ex prædict. redditibus perfoluantur.*

Nihilominus tamen licet vera sit hæc limitatio *Velasquez*, adhuc sibi ipsi in præcedentibus contradicit: aut enim sua opinio principalis affirmatiua in specie huius nostræ quaestionis, cuius supra meminimus in princip. eiusdem vera non est, (propt nos hoc contendimus) aut si vera est iure

extensionis vel comprehensionis ex ratione generali d. l. 46. propt ipse considerat, limitatio non procedit secundum ipsum n. 8. dum reprobant eam tenentem *Pinellum* in casu nostræ l. si ergo ipsa vera non est in eodem casu nostræ l. ut inquit idem *Modernus d. n. 8. el. prim.* nec etiam vera erit in casu huius quæst. attenda sua opinio principalitèr qua idem esse concludit in ædificiis factis in area vel solo maioratus, quod in domibus ipsius, de quibus l. nostra loquitur, ex ratione sua generali, quam ibi considerat. Si igitur virtute nostræ legis idem ius est in vtriusque, aut in vtriusque vera est limitatio, aut in nullo. Præterea, quod limitatio vtroque casu secundum ipsum locum habeat, patet ex ipsius verbis n. 17. ubi agit de prædict. limitatione: inquit enim: Quæ quidem omnia (scilicet supra dicta) necessario & vtiliter sunt restringenda, quando ex accessionibus ad rem maioratus multum commoditatis seu redditus à successore deducitur: sicque in his verbis vniuersalibus ac etiam simul generalibus in vtroque casu loqui videtur: postea vero ibi, ut quia, & c. venit ad exempla, quæ quidem regulam præcedentem non stricte, ut in l. damni infecti stipulatio, cum simili ff. de damn. infecti. Resoluo igitur tenendam esse in nostra principali quæst. secundum quam prædiximus opinionem cum *Pelaëz, & Burgos de Paz* contra *Castell. Palat. Rub. & Velasq. ubi supra, & quod eius limitatio sit vera nostramque sententiam comprobans.*

Nunc autem eadem t nostra sententia ampliat, ut procedat nedum in casu quo loquimur, nempe in domo vel alio ædificio nouiter facto in area vel solo maioratus, sed etiam idem dicendum sit eadem ratione, si possessor maioratus domum eiusdem maioratus penitus destructam ac solo æquatam de nouo à fundamentis faciat: tunc enim cum iam non sit eadem domus: sed alia penitus diuersa, argument. *Limit stipulamem, §. facram, in fine cum simili. ff. de verb. oblig. & lex nostra secund. nos, non habeat locum in ædificiis de nouo factis in area vel solo maioratus, ubi prius, hoc est, tempore quo fit nouum ædificium, nullum antiquum erat; consequitur, ut in hac quoque specie ipsa locum minimè habeat, & cum tunc dicatur potius nouum ædificium, quam antiqui reedificatio, ut in l. domos hereditarias ff. de leg. 1. l. 25. tit. fin. part. 3. ibi. Mas de nueno no es tenido de lo hazer si no quisiere: quia ut ibi inquit *Greg. Lop. in gloss. de nueno*, si domus esset destructa vique ad arcam, dominus non compelleretur t eam reficere, quia diceretur noua constructio ex l. 1. §. si quis ædificium ff. de nou. oper. munc. & aliis quæ ibi cit. Suadetur etiam hæc ampliatio ex pluribus, quæ in proposito cumulat *Maticenz, in præfenti gloss. §. n. 10. cum seqq.* tum denique & ex verbis nostræ l. ibi, *Que de aqui adelante se hizieren en las casas de mayorazgo, labrando, o reparando, o reedificando en ellas: quasi secus sit si huiusmodi ædificia non fierent in domibus maioratus, sed in earum arcis vel solo: & in terminis per prædict. & alia hanc ampliationem tenet & probat *D. Burg. de Paz in d. q. 7. n. 21. cum seqq. & veram esse censo.***

Ex t præcedentibus primo deducitur, quod meliorationes, quas facit possessor maioratus in hortis coniunctis domui principali maioratus, cedunt maioratus, ac proinde in eis locum habet dispositio nostræ l. secus erit vbi iunctis tales meliorationes fierent in hortis non iunctis domui maioratus, quamuis destinatione & vltu possessoris bonorum maioratus deseruiant domui principali.

15 Hinc etiam est, quod legata habitatio vel proprietate domus venit habitatio horti accessorii & coniuncti, alias non, vt voluerunt Bald. Ang. & Florian. in l. *Olimpico ff. de seru. urb. praed.* per text. ibi. Idem voluerunt Albert. Bart. & Rom. in l. *quod conclaue ff. de damn. infect.* & alij plures, quos refert Pelaez de maior. d. 4. p. 9. 33. n. 8. vbi in terminis ex supradictis hanc primam deductionem ponit, sequitur & probat. Et in venditione domus, quod veniat hortus eidem coniunctus, quando per eum aditus ad domum paratur, tradit cum aliis idem Mier. de maior. 1. part. 9. 10. num. 28. Et in terminis nostris hanc deductionem etiam probavit Velasq. 17 d. gloss. 6. num. 9. ex t. eo quod hortus coniunctus, pars maioratus sit, secundum Ioana. Licir. de primogenitura, lib. 6. quest. 4. & Tiraquellum in eodem tract. 4. 73. n. 1. vbi alios citat.

18 Secundo t. deducitur l. nostram Taur. minime locum habere, quando possessor alicuius oppidi, quod est in maioratu, emittit in eo ab aliquo particulari aream aliquam, in qua fecit fortalitium seu amplam domum, quia dicit. area non erat maioratus, & l. nostra se fundat in eo, quod res illa, in qua sit aedificium, sit maioratus: & ita cessantibus ratione & verbis legis, cessare debet & ipsius dispositio, vt in iuribus vulgaribus: & in terminis ita tenet Doct. Castill. in l. 46. Taur. gloss. 1. colum. 4. in vers. si tamen possessor, quem refert & sequitur Doct. Burg. de Paz d. quest. 7. n. 25.

19 Tercio t. inferitur ad decisionem illius nouae quaestiois, an se possessor bonorum maioratus habens aliquod castrum aut fortalitium, ad sui defensionem eidem multa genera armorum adiciat, efficiantur maioratus, nec ne? In qua quest. Mier. in tract. maiorat. 4. part. quest. 33. num. 9. cum segg. late nititur probare, quod quemadmodum lex nostra procedit in parietibus, & aliis aedificiis, quae sunt in castello & muris, eo quod sint necessaria ad defensionem, ita locum sibi videri debet in armis offensiuus, sine quibus castra & muri defendi recte non possunt: cum praedicta arma & instrumenta bellica & defensiva & offensiva, tam necessaria sint ad defensionem & tuitionem castrorum & ciuitatum: ad quod postea lex tanquam ad principalem scopum considerationem habuit. Quod etiam probat ex doctrina Bald. & aliorum Doctorum t. tenentium quod concessio castrum in feudum, intelliguntur concessisse munitiones quae sunt pro custodia castrum positae, perpetua patrisfamil. destinatione, quamuis non sint affixa, vt trabuchi, manganella, ballista, & similia. Ea enim quae sunt ad vsum castrum, praesumuntur esse de pertinentiis ipsius castrum, quando non probantur esse diuersi generis. Similiter quod si Princeps concedit mihi quoddam fortalitium, in quo sunt multa munimenta, ea cedunt concessioni: nec distinguere debet, sintne affixa, aut non: vtrumque refert & confirmat Tiraq. alios citans lib. 1. de retract. §. 1. gloss. 7. num. 96. Dec. conf. 516. num. 25. Eandem sententiam in terminis nostrae legis sequitur & probat alia ratione Velasq. in d. l. 46. Taur. gloss. 6. num. 10. nempe quod lex nostra generaliter constituit, expensas non esse soluendas a successoribus in maioratu, in quibuscunque rebus fiant, maxime si eis adherent ex quibus commoditas non sequitur.

21 His t. tamen non obstantibus, contrarium in specie praemissa censeo tenendum, imo quod in praed. armis non habeat locum dispositio nostrae legis: sed ea non obstante, prout verè non obstat, praedicta arma sint bona libera, in quibus & vxor

maioratus possessoris ea ibi adiciens, atque ipsius haeredes habebunt partem: insuper & ante omnes creditores haereditarios, duplici concludenti ratione. Prima est peremptoria, nempe quod secundum veterem & magis receptam sententiam nostrorum Cohispanorum, quam late probauimus supra lib. 2. praed. 9. 82. per totam. Lex t. nostra tantum habet locum in expensis factis in castris, oppidis, muris & domibus maioratus. Quinimo idemmet Mier. d. quest. 33. num. 1. cum segg. & prius in 1. part. quest. 10. num. 26. hoc idem probauit dicens, quod in meliorationibus factis in bonis maioratus, quae non sunt in castris & muris, & domibus maioratum, habebit mulier medietatem aestimationis, & alia medietas diuidenda erit inter filios illius, qui ea fecit & sic in ea habebunt legitimam: quia talis aestimatio est libera, restitutionique non subiecta. Si ergo lex nostra restringitur ad tres casus praedictos, nec in aliis locum habet, nequaquam admitti potest praefata prima sententia: prout fatetur Velasq. vbi supra, si restrictio praedicta ad tres casus nostrae l. vera foret: sed quia ipse contrarium credit (& quidem minus recte: quia contra veterem & receptiorem ceterorum sententiam, vt praediximus) id eo praedicta primam opinionem in hac illatione recitaram tenet. Secunda ratio t. nostrae sententiae: quia l. nostra tantum loquitur in aedificiis & melioramentis, quae in praedictis tribus casibus in rebus immobilibus maioratus adiciuntur atque adherent, siueque vnum corpus immobile efficiunt, nempe *Las fortalezas que se hizieren en las ciudades, y villas, y lugares, y heredamientos de mayorazgo*: & hic est primus casus: *Y todas las cosas de las dichas ciudades, y villas, y lugares de mayorazgo, assi las que de aqui adelante se hizieren de nuevo, como lo que se reparare, o meiorare en ellas*: & hic est secundus casus: *Y assi mismo los edificios que de aqui adelante se hizieren en las casas de mayorazgo, labrando, o reparando, o reedificando en ellas, sem assi de mayorazgo, como lo son, o fueren las ciudades, y villas, y lugares, y heredamientos, y casas donde se labraren*: vt patet ex nostra l. eiusque verbis. Cuius ratio est, quia in praedictis aedificiis atque melioramentis, quae rebus immobilibus maioratus adiciuntur, constat de animo adiciens, volentis perpetuo ibi ea permanere, atque eiusdem naturae esse, cuius & sunt principalia maioratus, quibus adiciuntur: quod lex nostra ex hoc ita interpretatur: atque praeterea vt melius locum habeat, praecipit in secunda parte: *Que en todo ello succeda el que fuere llamado al mayorazgo con los vinculos y condiciones en el mayorazgo comendas: sin que sea obligado a dar parte alguna de la estimacion, valor de los dichos edificios a las mugeres del que los hizo, ni a sus hijos, ni a sus herederos, ni sucesores*. Hic autem animus perpetuo colligandi in maioratu, non colligitur ex appositione armorum in castrum vel fortalitium maioratus, cum potius ad suam defensionem temporalem pro tempore suae vitae atque possessionis, in dubio praesumptum debeat ea ibi apposuisse: quandoquidem non sunt res huiusmodi, quae aedificio maioratus incorporantur, nec vnum corpus cum eo inseparabile & indiuiduum efficiant: praesertim in praedictum vxoris, atque haeredum, quibus etiam aliud velle, nocere non possit: cum lex nostra in hoc casu minime loquatur.

Pro quo t. facit, quia quando res maioratu ad data ab eius possessore, potest per se subsistere, clarissimum est, eam non sequi maioratus naturam, nec ad

ad ceteros maioratus successores iure successione pertinere, sed maioratus possessoris haeredibus, tanquam alia bona libera esse adiciendam, vt bene iure & auctoribus probat D. Molin. lib. 1. de Hisp. primog. lib. 1. cap. 26. num. 3. Id amplians, vt ne t. dum procedat, quando principaliter rebus maioratus res aliqua addita est, sed etiam quando accessorie adicitur, ita vt res ipsa ac res maioratus fiat vna ac eadem res. Non enim t. res addita, si potest à maioratu separari eidem cedit, sed possessori haeredibus adicienda erit: nisi expressè ac scièter à maioratus possessore addita sit cum eadem qualitate maioratus, & vt perpetuo ipsius maioratus efficiatur, secundum Carol. Molin. Tiraq. & Gregor. Lopez, quos ad hoc citat: & praedicta sequuntur etiam Mier. de maior. 1. part. 9. 10. num. 39. & Ioan. Card. de expens. & melior. cap. 13. num. 47. eosque refert Velasquez in d. l. 46. Taur. gloss. 7. num. 9.

27 Tunc autem t. dicitur inseparabile & indiuiduum à re maioratus, quando vnum corpus cum re, cui adiungitur, efficitur, ita vt salua eius substantia diuidi aut separari non possit, ex text. in l. 2. vnic. §. hac inague tam varie, C. de cad. toll. Alex. & alij relati per Velasq. d. gloss. 7. num. 5. vbi quod tunc verissimum est, legem hanc in eo procedere, prout contingit in tribus casibus specificatis à nostra l. in quibus expensae cedunt maioratu, & recuperari non possunt, scilicet alias extra illos, vt habet magis communis sententia, vt resoluimus. Praeterea conditores nostrae l. bene intellexerunt in fortalitiis & domibus maioratus esse necessaria arma ad ipsorum defensionem: quinimo & tempore belli & pacis ea illuc introduci, & nihilominus hoc non expriment, cum esset casus satis praedictus & contingens: nec simile quippiam praeciperent, sicut in dictis tribus casibus: ergo hoc noluerunt, si enim voluissent, expressissent, argum. text. in l. vnic. §. vbi autem, in fin. ibi, *Nam si contrarium volebat* &c. C. de caduc. toll. cum siml.

Denique sicut per appositionem ceterarum rerum mobilium, vti, & commodo maioratus successorum non inducit animus eas apponentis colligandi ipsas perpetuo in maioratu: ita neque in armis ibi inclusi: & licet maior, fortiorque ratio in armis, quam in ceteris rebus mobilibus militate quodammodo videatur, nihilominus quia in armis nulla lex hoc praecipit, minime secure id dicendum est: Et in terminis hanc nostram sententiam probauit D. Molin. d. cap. 26. n. 5. dicens, quod ex praedict. in casu contingenti vidit pronuntiarum, bombardas, pluraque alia tormentorum, sulphureaeque machinae genera à maioratus possessore in castris maioratus apposita, esse bona libera, non autem maioratus: & nouissime idem probauit D. Azeued. in praesenti n. 3. contra Mierès.

Non obstant fundamenta prioris opinionis contrariae supra relata: quia ex praedictis satis diluuntur. Et praeterea respondemus, quod necessitas armorum ad tuitionem fortalitij, & maioratus non inducit necessitatem colligandi ea in maioratu, quandoquidem in tantum fieri possit, & in dubio praesumendum sit fieri pro tempore vitae maioratus possessoris, non verò in perpetuum. Sic videmus, quod t. pecuniae, quibus arma comparantur, & etiam fortalitia defenduntur, sunt praesice necessaria ad defensionem fortalitij: quia sine ipsis defendi non potest: & nihilominus si possessor maioratus in eodem fortalitio, vel do-

mo maioratus haberet thesaurum reconditum ad praedict. necessitates providendas tempore belli, nempe arma emenda, militibusque subueniendum, & tamen eis non expensis decederet, vel parte thesauri in id expensa, remaneret alia bona pars pecuniarum in eadem effectum recondita atque destinata, quis iure dicere aut probare posset, hanc pecuniam quantiatem effici maioratus, quamuis ad defensionem eiusdem esset illic collocata & destinata? nemo profecto. Et tamen pecunia illa summe necessaria est ad defensionem fortalitij, atque ea destinatione illic fuit collocata. Idem ergo dicendum erit in armis, de quibus agimus, vtroque enim casu militat eadem ratio, atque deficit mens adiciens, & nostrae l. quae fuit defendere fortalitium pro tempore suae vitae, non verò ceterorum successorum sequentium maioratus, nisi hoc expresserit, & sine prauidicio tertij tunc id faciat, & in quantitate à lege permittit. Magis enim videtur in dubio aequaliter suos diligere, quam aliquem eorum auentagiarie: sicque t. se conformare cum dispositione iuris communis ex doctrina Bart. & omnium in leg. haeredes mei, cum ita ff. ad Trebellian. lal. in l. 3. n. 26. & 27. ff. de leg. 1. Marth. de Affid. decis. N. cap. 44. num. 20. est communis & vulgata regula secundum Tiber. Dec. consil. 18. num. 20. lib. 1. & latius per nos infra, quest. 10. 1. num. 3. Ius autem commune habet, vt aequalitas in successione inter liberos seruetur, l. vt liberis, cum similib. Cod. de collat. Quod à fortiori procedit, si successor maioratus non esset de liberis vel descendentibus possessoris maioratus, sed transtertialis: potius enim censendus est consuluisse animae suae vel testamenti, quod fecit, vel haeredibus legitimis, quam extraneo, si contrarium non expressit.

Non etiam obest, quod concessio castrum, intelliguntur concessisse munitiones, quae in eo sunt: quia procedit in concedente principale, eo enim ipso videtur concedere accessoria, quae in eo sunt: nos vero non agimus in concedente castrum, sed in adiciente ibi arma & munitiones, ex quo solum non inducitur nec praesumitur donatio eorum, sed tantum destinatio pro tempore vitae suae, & ad sui defensionem.

Tercio t. ex praecedentibus decidenda venit quaestio illa, an iurisdicatio oppidi maioratus, a possessore eiusdem de nouo quaesita, accretat maioratu, eiusque successor ea potiat & viat: an verò haeredes eam quaerunt? Videtur enim, quod praed. iurisdicatio de nouo acquisita efficiatur maioratus, sicut & ipsum castrum vel oppidum: quia cohaeret territorio passiuo. Extra illud t. siquidem exerceri non potest, l. vlt. ff. de iurisd. omni. iudic. licet active cohaereat personae, vt tenet Bart. in l. 1. n. 15. ff. de iurisd. omni. iud. communiter approbatus, secundum Ial. ibi prope fin. post Alexandrum.

Secundo, quia t. concessio castrum, concessum videtur territorium & iurisdicatio ei annexa, quae tempore concessionis erant ipsius concedentis, Bartol. & Baldus in l. 1. §. cum urbem, ff. de offic. praefect. urb. praefect. DD. in leg. 1. ff. de iurisd. omni. iudicium est commune, secundum Couar. in praet. quest. cap. 1. num. 10. vbi id limitat, & secundum Matienz. in praesenti gloss. 2. num. 6. Cum ergo iurisdicatio territorio cohaereat, nimirum si ad successorem maioratus transeat cum oppido seu castrum, cui adheret, quemadmodum & in feudo concludit Card. Alexand. relatus per Matienz. vbi supra.

- 33 Nihilominus tamen contrarium verius existimamus, imò quod præd. iurisdictionio non efficiatur maioratus, nisi acquirens id expresse dixerit
- 34 & voluerit, ac possit. Quoniam tamen iurisdictionio potest per se subsistere, estque quid ab ipso castro separatum: qua ratione id tenet Bald. in cap. 1. §. 2. contrario. num. 4. de inuestit. de re alien. fact. quem sequitur Aluar. ibi colum. fin. estque communis sententia, vt ex aliis testatur D. Molina d. lib. 1. de Hispan. primogen. cap. 26. n. 6. & sequitur Matienz. d. gloss. 2. n. 7. in princ. & in terminis maiorat. per prædicta ita tenet & sequuntur Greg. Lop. in l. 2. tit. 1. §. 2. in gloss. Sino el hijo mayor colum. 4. ad fin. D. Molin. d. num. 6. & Matienz. num. 7. Pelaez 1. part. de maiorat. quæst. 10. num. 40. Velasq. in dict. l. 46. Taur. gloss. 7. num. 9. Idemque tamen ipsum paratione dicendum etiam in maioratus possessore, qui in oppido maioratus gabellas seu tertias decimatum, vel quid aliud simile emittit, vt tenet D. Mol. vbi supr. qui num. segg. plurima alia in proposito differat ac resoluit, qui erit videndus, ne ipsius dicta transactibamus, & etiam Mier. & Velasquez vbi supr.
- 36 Quarto tamen ex superioribus fit, vt nostræ legis decisio procedat etiam in bonis perpetuo annuatario subiectis, quando in eis iure maioratus in perpetuum est succedendum, cum ad instar primogeniorum Hispaniæ regulentur, vt in terminis probauit D. Ant. de Padilla in Rubrica num. 10. C. de fideicommissis sequitur alios citans D. Molin. lib. 1. de Hispan. primogen. cap. 1. num. 27. & Mier. de maior. 1. part. quæst. 10. num. 21. & Velasquez in dict. l. 46. Taur. gloss. 6. num. 12.

S V M M A R I V M.

- 1 Cessionarius maioratus an vti possit remedio l. 45. Taur. hodie l. 8. tit. 7. lib. 5. Noua Coll. Reg. & num. segg. sed num. 4. ponitur resolutio.
- 2 Ratio legis decidit omnes casus, non per extensionem, sed sicut genus comprehendit species.
- 3 Vacatio non minus contingit per renunciationem, sicut per mortem.
- 4 Ius primogenituræ si fiat sequenti in gradu, etiam si viuo precedente fiat renunciatio, vt in n. 5.
- 6 Primogenitus potest cedere in vita in fauorem secundogeniti ius possessionis sibi competens, ex d. leg. 45. Taur.
- 7 Interdictum recuperandi cedi potest.
- 8 Ciuili possessio, quam quis habet ex clausula constituti vel ex statuto, in alium transferri potest.
- 9 Condicio emancipationis impletur morte, vel alio modo.
- 10 Remedium d. l. 45. Taur. intentari potest, non solum morte naturali possessoris maioratus, sed etiam ciuili, sed contra num. 15.
- 11 Remedium d. l. 45. Taur. intentari non potest à tertio in vita illius, qui possessionem maioratus in alium, quam eiusdem successorem efficere intendit, transfulerit.
- 12 Vltimus maioratus possessor, potest maioratum ipsum fruendum, cui voluerit, præstare.
- 13 Cessio maioratus in fauorem secundogeniti facta, non præiudicat successoribus legitimis potius in habentibus cessionario.
- 15 Per alienationem rerum maioratus vacatio non contingit ac proinde tunc non competit reme-

- dium d. l. 45. Taur. nisi hoc cauerit fundatæ ipsius, vt in n. 16. vbi quod hoc est bona cautela condendi maioratum.
- 17 Dominium & possessio transeunt ipso iure in eum, cui res aliqua post certum tempus donata fuerunt.
- 18 L. 45. Taur. forte habuit ortum à l. 7. tit. 4. p. 5.
- 19 Remedium d. l. 45. Taur. intentari potest, possessore alienante bona maioratus, vel nolente exsequi conditiones, quando in his speciebus fundator maioratus cæui bona ad sequentem deferri.
- 20 Fructus rei maioratus alienata per possessorem eiusdem, & à successore rei vendicata, an sint restituendi, & num. segg.
- 21 Fructus non sint restituendi à bone fidei possessore nisi à tempore litis contestatæ, & num. 23.
- 24 Silentium & negligentia in petenda possessione, virtute l. 45. Taur. quo tempore & in quibus casibus nocent?

Q V Æ S T I O XXXII.

In l. 45. Tauri, hodie l. 8. tit. 7. lib. 5. Noua Collect. Reg.

Cessionarius maioratus an vti possit remedio l. 45. Taur. hodie l. 8. tit. 7. lib. 5. Noua Collect. Regiæ.

Quarto tamen circa hanc l. Quid sit vltimus maioratus possessor in vita sua bonorum maioratus possessioni renunciet in sequentem legitimam eiusdem maioratus immediatum successorem, in eumque illam transfulerit & cesserit, an huiusmodi cessionarius possit vti remedio huius l. 45. Taur. necne? Et videtur etiam tunc locum habere remedium nostræ leg. Primò, quia etiam ipsa loquatur, mortuo possessore maioratus, eadem tamen ratio militat in nostro casu, sicut quando moritur vltimus maioratus possessor, ergo idem ius erit in eo statuendum, argum. l. illud cum similib. ff. ad l. Aquil. 2. Ratio enim tamen l. i. decidit omnes casus non per extensionem, sed sicut genus comprehendit species, l. nominis, & rei, §. verbum ex legibus, ff. de verb. significat. tradit latè Tiraq. de caus. cess. 1. part. n. 136. Secundò tamen quia per renunciationem non minus vacatio successione contingit, quam per mortem, gloss. in cap. ex parte, in princ. verb. vacationis, de elect. lib. 6. gloss. in cap. quia spè, de prob. eod. lib. verb. vacat. & in cap. 2. verb. renunciet, de renuncia. quam sequuntur omnes in Clem. 1. de renuncia. & in cap. susceptum, de rescript. in 6. teste Velasquez post alios, quos citat in hac l. 45. Taur. gloss. 2. n. 4. Tertio, quia tamen ius primogenituræ cedi, vendi ac renunciari valet, præsertim si fiat sequenti in gradu, prout ex pluribus probant Iacob. de Bellouif. Bald. Martin. Laud. Aluar. & Præpositus in cap. 1. §. Præterea quib. mod. feud. amitt. Iaf. in l. que dotis, num. 64. ff. solut. matrim. Tiraq. de primog. quæst. 26. num. 1. cum sequentibus, Burg. de Paz. in proem. leg. Taur. num. 95. Peralt. in l. 3. §. qui fideicommissum, num. 61. cum segg. ff. de hered. insti. D. Molin. lib. 1. de prim. Hispan. cap. 6. num. 44. & iterum lib. 3. e. 2. num. 24. Mier. in eodem tract. 3. part. quæst. 18. n. 7. Quod procedit, etiam si tamen viuo precedente maioratus possessore, fiat renunciatio: adhuc enim valida ea erit, secund. Iaf. in l. pactum quod dotali, num. 4. C. de collat. & alios referentem Molin. dict. lib. 1. cap. 6. num. 44. & lib. 3. cap. 2. num. 21. Merito igitur

- igitur facta renunciatio, sequens in cuius fauorem fit, vti valebit remedio huius legis ex his, quæ in statuto transferente possessionem absque actu apprehensionis corporali, vero, vel ficto, resoluit Tiraq. in tract. de mort. 6. part. declarat. 8. per totam. & tamen primogenitus potest cedere in vita in fauorem primogeniti, hoc est, ius possessionis, quod habet virtute nostræ legis, secundum Alber. in l. 1. col. vltim. versic. vltimo quaro, Cod. vii. possid. Ioan. Faber in §. remenda, num. 9. Insti. de interdict. Sic interdictum tamen recuperandæ cedi potest, vt in l. quod si in diem, §. Iulianus, vbi gloss. Bald. & Angel. ff. de pet. hered. & alij, & quodlibet possessorium cedi potest, secund. Bald. consil. 186. lib. 1. de qua materia latè Tiraq. lib. 1. de retractu, §. 26. gloss. 3. num. 17. vbi num. 31. refert Alouif. inter consil. Bald. 436. Quidam creditor lib. 3. dicentem, quod ciuili tamen possessio, quam quis habet ex clausula constituti, siue ex statuto continuante possessionem in heredem, in alium transferri potest: refert & sequitur Mier. in tract. maiorat. 3. part. n. 18.
- 9 Quod tamen & vltimo, hæc opinio probatur arg. text. in l. sennator, C. de inoff. & subst. sub condit. fact. vbi filius institutus sub conditione, si emancipatus fuerit, consequitur hereditatem, siue ipsa conditio emancipationis morte, vel alio modo impleta fuerit. Fit igitur ex supradictis, quod si aliquis casus euenierit, ex quo vltimus maioratus possessor pro mortuo habendus sit, possit in vita eiusdem, remedium nostræ leg. proponi, l. Gallus, §. & quid si tantum, ff. de liber. & postum. ibi, vt ad similitudinem mortis ceteri casus admittendi sunt, l. si necem, §. de portat. cum similib. ff. de bonis lib. ita D. Molin. in terminis nostræ l. lib. 3. de Hispan. primog. cap. 13. n. 59. ad fin. Mier. in eodem tract. in 2. part. quæst. 3. num. 7. & in 3. part. quæst. 3. per totum, & Velasq. vbi supr. gloss. in num. 9. exempla per ipsum Mier. vbi supr. Sed in expressis terminis nostræ quæstionis, quod in fauorem secundogeniti in hoc casu transeat etiam possessio virtute nostræ l. in illum, in quem facta est renunciatio, ex prædictis tenet ac probat Mier. vbi supr. d. 3. part. quæst. 18. per totam, vbi num. 6. quod hoc procedit, dum tamen renunciatio facta fuerit in illum, in quem ex lege vel constitutione maioratus ius competit: non alias, §. sequitur etiam Velasq. d. gloss. 2. num. 4. & 5.
- 11 Sed in contrarium facit, quoniam remedium nostræ l. 45. Taur. est exorbitans à iure communi, & contra eius regulas, vt patet, quia transfert possessionem sine apprehensione: Ergo cum loquatur in casu mortis, ad alium dissimilem extendendum non est, vt in l. quod verò, cum similib. ff. de leg. Præterea & secundo, quia licet sit vltimus possessor maioratus possit illi cedere in fauorem sequentis immediatè vocati cum sua possessione: non tamen ideo vacat maioratus, cum possessio à cedente in cessionarium statim transeat: non igitur remedio huius l. vti poterit cessionarius, sed tantum possessione sibi cessa per cedentem.

Quo fit, vt tamen vltimus maioratus possessor in vita sua bonorum maioratus possessionem, in alium, quem præterit eiusdem primogenij successorem efficere, transfulerit, tertius, qui eiusdem successionem præterit, non poterit eo viuente remedium nostræ l. 45. proponere. Cum enim ipse, viuente vltimo maioratus possessore vocatus non sit, nec possit ad maioratum ipsum ius aliquod præterendere, consequitur vt vltimè ad mortem eiusdem remedium hoc præstandum non sit. Eo præsertim, quod tamen vltimus maioratus possessor possit maioratum ipsum fruendum, cui voluerit, præstare, vt ostendit D. Molin. d. l. 1. cap. 21. Quod significant verba l. 9. tit. 7. lib. 5. Noua Collect. Reg. vbi: En caso que algun poseedor de mayorazgo falleciere, &c. & in terminis ex his probat Molina dict. lib. 3. cap. 13. num. 59. in princ. Non tamen præiudicabit præd. cessio in fauorem secundogeniti facta, successoribus legitimis potius ius habentibus cessionario, nempe filiis & descendentibus legitimis cedentis natis vel nascituris, vt probatur ex text. in cap. 1. §. hoc quoque, de success. feud. vbi gloss. & communiter scribentes id notant, & alios allegans Tiraq. de primog. quæst. 16. num. 5. & Burg. de Paz. in proem. leg. Taur. n. 96. D. Molin. d. lib. 3. cap. 6. num. 45. ibi, imò nec poterit, & lib. 3. cap. 2. num. 21. & Velasq. in d. l. 45. Taur. gloss. 2. num. 6. & D. Azen. in d. l. 45. Taur. n. 10. & 11.

Vera tamen in quæstione principali est resolutio, meo iudicio, vt si quidem maioratus possessor renunciet simpliciter, & de plano, & à se abdicet sufficienter maioratum cum iure suo & possessione, absque vlla retentione in fauorem alterius: tunc quidem cum per huiusmodi renunciationem legitimè factam: ita vacatio contingat, sicut per mortem: sique hic renuncians habeatur pro mortuo, ac per consequens possessio maioratus non possit esse in pendenti, statim virtute in successorem legitimum immediatum virtute nostræ legis, cuiusque remedio si vti poterit ac si vltimus possessor præd. hic renuncians mortuus esset, ex omnibus pro priori parte adductis, quæ in hac specie asstantur, mirumque in modum conueniunt: ex hac enim cessione hominis transeunt in cessionarium viles actiones, & exercitium directarum ipso iure, licet ipse actiones directæ non mandentur, nisi aliud expresse ageretur: quia tunc standum esset conventioni: secus in cessione legali, in qua vtilis actio transit ipso iure sine cessione, prout est quando venditur hereditas, vel quando datur nomen debitoris in solutionem: nam tunc non transit exercitium directarum, nisi mandetur, vt per text. in l. si procuratorem, §. fin. in fin. ff. mandat. tenet Bald. in l. 1. col. 3. versic. circa primum, C. de act. & oblig. Alex. in l. quæ stipendia, C. de procur. quos refert & sequitur Marant. in l. si actor, n. 19. ff. de probat. Sed in nostra specie secus esset, si solum possessionem, non verò ius & dominium bonorum maioratus possessor à se abdicauerit: quia tunc non indacetur vacatio totius maioratus. Si vero possessor maioratus cedit & renunciet ius suum atque possessionem, quam habet bonorum maioratus in successorem legitimum immediatum, tunc quidem valida erit prædict. cessio, & renunciatio vtriusque tam iuris quam possessionis per prædicta, ipseque cessionarius, virtute dict. cessionis intrare & apprehendere poterit possessionem bonorum maioratus, auctoritate propria, vel iudicis, intendendo remedium nostræ legis, vtili actione ex cessione sibi facta nomine proprio, & exercitium directarum ad suam vtilitatem, sed nomine cedentis pro tempore vitæ suæ, non verò nomine proprio, iuxta tradita per Mant. vbi supr. à n. 13. cum segg. quousque cedens moriatur: quo mortuo, statim transit possessio in eum iure proprio, de qua in nostra l. & competet sibi directæ actiones iure proprio: tuncque tertius potius ius habere præterdens ad d. maioratum, poterit remedium nostræ legis

legis proponere: re tamen vera possessio civilis & naturalis morte ultimi possessoris transfertur in verum ac legitimum successorem, quamvis alius bonorum maioratus possessionem ceperit, vt in nostra lege.

15 Ex supradictis infertur, quod si cum per alienationem rerum maioratus, vocario successione non contingat, nec lex nostra loquatur, nisi deum mortuo possessore, sequens in gradu non habebit interdictum possessorium apertum, neque aduersus possidentem vt poterit remedio huius l. ante mortem dicti possessoris, quamvis valeat reuocare alienationem, si eadem non consensit, iuxta late tradita in hac materia reuocationis, per D. Molin. lib. 1. de Hispan primog. cap. 16. num. 32. & 33. & latius lib. 4. cap. 1. per totum, & Mier. de maior. 3. part. quest. 9. num. 2. cum seqq. de hac re late agens pro vtraque parte, & ibi num. 18. hanc opinionem in terminis nostrae l. tenet, licet trepidans, dicens, quod quando alienatio bonorum maioratus fuit facta abique Regia facultate punctus est difficillimus propter argumeta, quae in vtramque partem vrgent, ibi per eum latissime adducta, sed probabilius videri quod non transeat possessio, maxime vbi alienatio esset facta titulo oneroso, non lucratiuo. Et num. 29. inquit si consilium esse, vt qui volunt facere maioratus, prohibeant alienationem bonorum eorum, tam in proprietate, quam in possessione cauendo, quod facta alienatione, tam proprietate, quam possessio transeat in sequentem in gradu, quo casu bona assecurantur, & cessant omnia inconuenientia: vtrumque sequitur Velasquez in d. l. 45. Taur. gloss. 2. n. 1. & 2. & n. 3. limitat in alienatione iusta, & quae iure mediante fit.

17 Quinimo si cum per l. 7. tit. 4. part. 5. caueatur, nedum dominium, sed etiam possessionem rerum donatarum transeat ipso iure in illum, cui res aliqua post certum diem donatae fuerunt, sicque eam lintellexit Rod. Suarez in l. quoniam in priorib. C. de inoffic. testam. 8. quest. super intellectu leg. Regia, num. 6. & iterum alleg. 19. & Greg. Lop. in d. l. 7. in gloss. possessio, qui eam l. ad primogeniorum possessionem extendit, & Peralt. in l. Titia, cum restamento, §. Titia cum nubet et num. 12. pag. 462. ff. de leg. 2. & Pelaez de maior. 3. part. quest. 9. n. 2. & 3. Estque lex illa adeo clara & aperta ad hoc, vt nullum alium intellectum admittat secund. D. Molin. qui id ipsum sequitur, & verum esse proficitur, lib. 3.

18 de Hispan primog. cap. 3. & 4. Ex si qua l. partitae forte hodie habuit ortum l. nostra 45. secund. Anton. Gom. in l. 40. Taur. n. 28. Sed quoniam id in maioratibus expressè decifum non erat, conueniens fuit, vt ex nostra lid in primogeniis decideretur: ad quod l. nostra necessaria fuit, & ad hoc etiam, quod denuo in ea statutum fuit, vt scilicet eius l. dispositio procederet, etiam si possessio in morte, vel in vita ultimi maioratus possessoris in alium translata fuisset, vt patet ex ea, & considerauit D. Molin. vbi sup. d. num. 5. in vers. ex quibus. Tameñ Ant. Gom. aliter minus rectè l. illam partitae intelligere velit vbi sup. d. num. 28. ne probet, quod praediximus: nec non & Couar. lib. 1. var. resol. cap. 14. num. 5. nempe vt procedat sequuta traditio, vel apprehensa possessio. Qui intellectus diuinatorius est, violatque eiusdem l. litteram apertissime, vt ipsemet Couar. quamuis inuitus profiteretur ibidem, & libentissime D. Molin. vbi sup. d. mem. 4. Et sequendo communem intellectum d. l. partitae, atque eius planam litteram.

Infertur, quod si conditor maioratus statuat in fundatione ipsius, quod possessore alienante bona maioratus, vel nolente exequi conditiones, ad sequentem bona deferrentur: & etiam non loquatur de possessione, huiusmodi vocatus poterit intentare remedium possessorium, cum tunc sicut per mortem transeat in eum dominium & possessio, vt in d. l. 7. Ita in terminis deducit Pelaez in d. 3. part. quest. 9. num. 2. & 31. post D. Castell. & Tell. Fern. n. 1. in l. 27. Taur. quos citat. Quod praemaxime procederet secund. ipsum, quando conditor maioratus hoc expressè prouideret.

Ex quibus subinfert ipse si Pelaez d. quest. 9. num. 6. dubiam esse sententiam Greg. Lop. in l. 41. tit. 18. part. 3. in gloss. in verb. Entregado versus fin. dicentis quod si possessor maioratus alienauit aliquam rem ad maioratum spectantem, si postea successor eam reuendiderit, non tenebitur possessor eam tem cum fructibus restituere, quos percepit in vita venditoris, cum pro illius vita sit dominus talium fructuum: iuxta gloss. singul. vbi Bald. in l. si in insulam. ff. solut. mar. & late tradita per eundem Pelaez d. quest. 9. num. 24. Nam si verum est, inquit Mieres, quod facta alienatione rerum maioratus per possessorem, statim transfertur dominium ad sequentem vocatum in gradu, exinde infertur, quod fructus ex eodem sunt istius vocati sequentis in gradu, & non eius, qui vendidit: quia fructus sequuntur dominium, l. Titia, ff. solut. marim. cum concordant. Quae conclusio fortius procedit secund. ipsum, quando conditor maioratus prouideret, quod ipso iure quod possessor bonorum maioratus alienaret rem maioratus, deveniret ad sequentem in gradu, vt patet ex doct. Paul. in l. qui absentis, §. 1. ff. de acquir. possess. de qua per ipsum Mieres, vbi sup. num. 2. vbi alios eam sequentes citat: sicque reprobatur in effectu dict. doct. Gregor. Lop. vt clarius faceret idem Mier. ibid. num. 27.

Ego verò in hoc articulo imprimis aduerto, me non reperire Gregor. Lop. in loco praecitato praed. opinionem tenere, nec ibi agere de hac materia, nec esse gloss. ipsius in d. l. 41. tit. 18. part. 3. in verb. Entregado: Sed in l. 41. tit. 18. part. 3. in eodem verb. vbi nec etiam de hoc agit, sed tantum de expensis factis per possessorem maiorate in eius defensionem, vel cum ipse eam peteret, an imputeret successoris, vel expensas factas ad perpetuam vilitatem.

Deinde si ita resolutio distinguendum: nempe, 21 quod si is, in quem res maioratus iniuste alienata est, bona fide & titulo illam habuit & possedit, ac nunc possidet, quia ignorauit & ignorat esse maioratus: & tunc fruct. à se consumptos bona fide, siue perceptos in vita alienatoris, vel postea restituere non teneatur, nisi à tempore litis contestationis super retractione d. alienationis, iuxta regulam generalem text. in l. certum, C. de rei vendic. l. 39. tit. 18. part. 3. Quinimo si praxis communis obseruat regulam d. l. certum: vt bona fidei possessor generaliter absoluitur à fructibus ante iudicium perceptis, siue sint consumpti, vel non, nec agitur an cum eis possessor locupletior factus sit, secund. Arium Pimel. in l. 2. in 2. part. cap. 4. num. 60. C. de rescind. vend.

Quinimo si etiam quis se non defendat aliquo titulo, sed solum bonam fidem habeat, excusatur à fructuum restitutione, gloss. in l. ex diuerso, verb. non habendam, vers. in industrialibus, ibi, dic quod quilibet ff. de rei vendic. est communis secundum

secundum Ang. in §. si quis à non domino, num. 5. ibi, sed sine titulo. Instir. de rerum diuis. & secund. addit. Bart. in d. l. ex diuerso, in princip. num. 6. littera I. & Couar. lib. 1. var. resol. cap. 3. num. 6. in 3. conclus. & Anton. de Fan. de pignor. in 4. membro 5. partis n. 12. & Mieres vbi sup. in d. 4. part. quest. 36. num. 18. Et quod possit dari bona fides, sine titulo probat quinque exempla referens D. Couar. in reg. possessor. 2. part. §. 8. num. 1. de regul. iur. in 6. & in terminis hanc opinionem in hoc primo membro d. articuli tenet expressè Pelaez in d. l. quest. 36. num. 1. referens in hoc Gregor. Lop. vbi sup. & Anton. Gom. in l. 45. Taur. num. 106. cum quibus videtur transire sibi contrarius his, quae d. quest. 9. num. 6. praedixerat, reprobando Greg. Lopez in dicto loco, vt vidimus. Inquit tamen d. l. quest. 36. num. 3. quod supposito, quod ista distinctio sit vera, procedit hæc conclusio, nisi ille, qui maioratum condidit, expressè sanxisset, quod ipso facto, quod possessor bonorum maioratus alienaret rem maioratus, priuatus esset dominio bonorum maioratus, & bona deuoluerentur & transferrentur in sequentem in gradu: quia tunc cum dominio bonorum ipso iure fuerit priuatus, emptor, qui ab illo causam habet, fructibus gaudere non debet, quemadmodum venditor illius est priuatus ex dispositione testatoris. Sed hæc limitatio vera quidem minime est data bona fide, & praeterea titulo emptoris, quo casu loquimur: siquidem in hac specie clausula praedict. nihil operatur quoad restitutionem fructuum, quandoquidem obstat regula praedict. d. l. certum, quam praemissimus. Posset autem procedere praedict. limitatio, data mala fide emptoris, etiam si clausula supradict. non adesset, & sic in secundo casu & membro statim dicendo: non verò data bona fide & titulo possessoris: Similiter admoneo, Ant. Gom. vbi supra citatum à Mieres non loqui in terminis quaestionis propositae ab ipso Mieres, nempe in fructibus perceptis in vita alienantis rem maioratus, sed post eius mortem: de quibus nullum dubium est, vt patet ex ipso ibi. Item infero, quod si possessor maioratus vendat rem alteri, qui habeat eam titulo & bona fide, mortuo possessore, fructus pertinebunt ad successorem, cum per istam l. Taur. (nempe 45.) transeat in eum possessio, tam civilis, quam naturalis, & non pertinebunt emptori & detentatori. Loquuti sumus in foro exteriori contentioso, in foro autem conscientiae interiori, an possessor bonae fidei teneatur fructus restituere cum re aliena, vel faciat illos suos, late agit Fr. Michael Salon de inst. & iur. in 2. d. Thomae, quest. 62. art. 6. controuers. 3. per totam, pag. 831.

Si verò (& nunc accedimus ad secundum membrum nostrae distinctionis) tertius sciens emit rem maioratus, vel alio modo per alienationem eam habuit, & sic cum mala fide, vel postea sibi superueniat mala fides, tunc à tempore possessionis male fidei tenebitur ad fructuum restitutionem, compensatis & deductis expensis, ratione fructuum factis, vt in l. 42. circa fin. tit. 18. part. 3. cum similit. quia contra iura mercatus fuit, vt in regula iur. & in l. quemadmodum, C. de agric. & censu. lib. 11. Idem in conscientia probat Salon vbi supra conclus. vltima, pag. 937. in princ. addens, possessorem quoque male fidei teneri etiam ad fructuum restitutionem, quos diligens cultor ex re illa percepisset, nec non & lucrum cessans, & damnum emergens, quae dominus illius rei verè passus est, propter illius defectum toto tempore, quo apud illum

possessorem vel emptorem male fidei illa mansit. Et in praed. nostra specie huius secundi membri, praedict. fructus erunt successoris maioratus, non verò illius possessoris, qui rem illam contra prohibitionem expressam testatoris sine Regia licentia alienauit, etiam si tempore vitae suae percepti sint fructus: quia propter illam alienationem illicitam, ac à testatore prohibitam, dominium maioratus & possessio tranfiit in sequentem successorem ipso iure: praemaxime stance praed. clausula in id expressa, & in hac specie procedere potest opinio Mieres, d. quest. 9. num. 6. & limitatio ipsius d. quest. 36. num. 3. quibus hoc idem habetur. Praeterea ipse alienans nullo modo potest petere praed. fructus, cum non possit venire aduersus alienationem à se factam, & cum teneatur de custodia emptori, vt in iuribus vulgaribus.

Quod si autem silentium seu negligentia in petenda possessione, virtute d. l. 45. Taur. nocent, & quanti temporis, & in quibus casibus non noceat, late agit idem Pelaez de maior. 3. part. quest. 6. per totum, & Velasq. in d. l. 45. Taur. gloss. 7. n. 8. vbi alios allegat.

S V M M A R I V M.

1 Legis 45. Taur. remedium an in primo maioratus successore possit verificari: resolutio negatiue num. 2. & 3.

Q V A E S T I O XXXIII.

In eandem l. 45. Taur. & l. 8. tit. 7. lib. 5.

An remedium l. 8. tit. 7. lib. 4. Nouae Colleae Reg. possit verificari in primo maioratus successore?

Q Vero si vterius circa eandem legem, an in primo successore maioratus possit lex nostra verificari, nempe vt is quoque, sicut & ceteri exinde successores remedio nostra leg. & commodo possessoris vis & gaudere valeant, necne? In qua quaestione videtur primo dicendum, in omnibus locum habere remedium & commodum nostrae legis, tam respectu primi vocati, quam ceterorum: ex eo quod nulla conueniens differentiae ratio assignari valeat inter primum successorem, & reliquos: eo potissimum, quod tempore, quo prior admittitur, bona iam sunt maioratus, & lex nostra in bonis maioratus generaliter loquitur: Ergo verificatur in primo vocato. Quibus & aliis fundamentis hanc opinionem tenentur late eam probantes Ant. Gom. in d. l. 45. Taur. num. 127. & Mieres de maioratib. 1. part. quest. 24. num. 1. & 2. & ferè per totam, vbi plura fundamenta pro hac parte adducit, atque pro ea ponderat, l. 7. tit. 4. part. 5. ibi, De aquel dia, & c. iuncta l. quoties, C. de donat. qua sub mod. & iterum in 3. part. quest. 8. n. 3. & 4. & Ioan. Matienz. in hac l. 8. gloss. 5. num. 8. vbi limitat, quando possessio maioratus reuocabiliter facta, sic apud alium tempore mortis fundatoris eiusdem: secus si à principio maioratus irreuocabilis fuit, veluti ex causa onerosa, cum tertio, iuxta expositionem & doctrinam Anton. Gomez. vbi supra. Quam etiam resolutionem sequitur Velasquez in d. l. 45. Taur. gloss. 3. num. 3. 4. & 5. vbi ampliat opinionem Antonij Gomez in maioratu reuocabili, quem non renouat institutor, & sic per mortem ipsius fuit confirmatus: non enim in hac specie

specie est cur dictum possessorem denegetur primo vocato.

2. Nihilominus tamen Doctor Molin. lib. 3. de Hisp. primog. cap. 13. num. 40. latissime fundat & probat contrariam sententiam in hoc dicens sibi veriore videri. Primum, quia lex nostra Tauri 45. minimè disponit possessionem rerum maioratus, de primo maioratus institutore in successorem transferri: sed solum de successore in successorem, ut patet ex illis verbis: *Muerto el tenedor del mayorazgo*: non enim dixit *lex*, *Muerto el instituidor del mayorazgo*: sed *Muerto el tenedor del mayorazgo*: & iterum ibi, *Se tratasse la posesion civil y natural en el siguiente en grado*: quæ verba denotant quod alius successor processit, qui sequentem proximitate præcedat, alias minus rectè dixisset, *Al siguiente en grado*: cum maioratus institutor non faciat gradum. Secundò, quia in hoc l. nostra sequitur *et l. 7. tit. 4. part. 5.* qua disponitur, quod si donata sit aliqua res ea lege, ut post mortem donatarij, vel certum diem in alium deueniat, ex eo die dominium, & possessio eiusdem rei in eum, qui post illum vocatus est, ipso iure transit. Non enim lex illa inquit, quod dominium & possessio rei donatæ transeat de donante in donatarium, sed quod de donatario transferatur in secundo loco vocatum.

Tertiò idem apertius probari videtur ex eadem nostra leg. ibi: *Aunque sea otro tomado la posesion dello en vida del tenedor de mayorazgo, o el dicho muerto, o el dicho tenedor le sea da do la posesion*. Si enim verba hæc ad primum institutorem maioratus referri possent, sequeretur duplex absurdum. Primum scilicet, quod possessio bonorum maioratus de institutore ad primum maioratus successorem transferretur, etiam si ipse institutor tempore mortis ea bona non possideret. Secundum, quod maioratus institutor non posset maioratum a se factum reuocare: utrumque autem est contra ius atque communem scribentium resolutionem: Ergo, &c. Tandem inquit Molin. quod hanc opinionem videretur probare Aosta in *questio. patris & nepotis*, pag. 145. cum seq. Quid tenendum?

3. Ego t. profecto in puncto iuris veriore credo & tenendam hanc secundam opinionem Molin. per fundamenta de quibus per eum, præcipue per nostram legem in verbis *suprà* relatis, quæ minimè conueniunt speciei de qua agimus: & ubi non conueniunt verba legis, nec eius dispositio locum habet, l. 4. §. *toties cum similibus ff. de damn. infect.* præcipue cum hoc remedium nostræ legis in specie maioratum Hispaniæ nouiter sit ab ea introductum in personis, de quibus loquitur Nihilominus tamen fatemur opinionem priorem receptiorem esse atque in praxi propter eius auctoritatem fortè obtinere, nec non iuridicam esse; si non ex remedio specifico & in diuiduo ac verbis nostræ legis, saltem ex aliis iuribus & identitate rationis, eo nempe casu, quo maioratus irrevocabiliter factus fuisse vno ex tribus modis, de quibus in leg. 44. Taur. nempe traditione possessionis rerum in eo contentarum, vel instrumenti maioratus, aut quia fuerit factus ex causa onerosa cum tertio: Tunc enim morte institutoris, qui pro tempore vitæ suæ prædict. bonis usus fuit, reservatione sibi usus fructus eorum facta vel alias usus fructus fuit finitus & consolidatus cum proprietate iam translata in primum vocatum: ac proinde indubium est remedia possessoria sibi non esse

deneganda pro obtinenda actuali possessione bonorum maioratus, si eis remediis vii opus fuerit, similiter & etiam si maioratus alias reuocabilis, silentio & morte eum faciens fuerit confirmatus. Hæc autem remedia possessoria iis duobus casibus idem operantur in effectu, quod remedium nostræ leg. Quod si idem conditor maioratus irrevocabiliter facti, & possessione tradita, postea in vita sua possessionem eorum bonorum alteri de facto tradiderit, nihilominus morte ipsius adhuc maioratus primo successori competent remedia possessoria, ut à tertio detentatore possessionem eorumdem actuali consequatur: cum minimè poterit institutor in præiudicium prioris possessionis atque maioratus irrevocabiliter facti, alteri postea de facto ea tradere: præterquam si maioratu reuocabiliter constituto, institutor alteri in vita sua, cum posset, possessionem traderet: tunc enim maioratum reuocare visus est, & ideo possessionem huiusmodi auocare non poterit primus nec alius vocatus, ut patet deficienter aut verius corruente maioratu: at vero ipso irrevocabiliter facti traditione secuta à tertio possessore, postremo, primus & ceteri sequentes vocati eam auocabunt: quoniam ipso iure transit in sequentes vocatos per nostram legem. Merito igitur D. Molin. lib. 3. de Hisp. primog. cap. 13. n. 42. inquit, quod etsi nunquam viderit nec etiam audierit in Regio Consilio, vnicuique maioratus successorem possessionem bonorum eiusdem maioratus vnquam petiisse; si tamen aliquando quoad primum successorem dubium super amplissimi maioratus successione velaretur, ex quo seditiones exoriri sperarentur, non absonum esse arbitrat, quod ea causa in Regio Consilio aduocetur, ibidemque quoad tenentem vel possessionem decideretur, ex eo quod hoc optima Regnorum moderationi atque eorum publicæ tranquillitati conueniens sit: prout in aliis causis similibus frequentius fieri solitum est.

S V M M A R I V M.

1. Pendente iudicio super remedio possessorio l. 45. Taur. an possit proponi aliud, quod interim appellatur, ad hoc, ut promittitur quem in rerum maioratus possessione esse debere, & in ea tuendum per viam interim & prouisionis? Resoluitur negatiue num. 3. limitatur n. 4.
2. Remedium possessorium del'interim, quod Hispani dicunt apud nos in iudicijs possessorijs intentari ac proponi potest & valet, ac super eo pronuntiandum est.

Q V Æ S T I O XXXIV.

In eandem l. 45. Taur.

Pendente iudicio super remedio possessorio leg. 8. tit. 7. lib. 5. Nou. Collect. Reg. an possit proponi aliud, quod intrin appellatur, ad hoc, ut pronuncietur quem in rerum maioratus possessione esse debere, & in ea tuendum per viam Interim & prouisionis?

Quæro t. etiam, an pendente iudicio super remedio possessorio l. 45. Taur. proponi possit aliud, quod interim appellatur, ad hoc, ut pronuncietur quem in

in rerum maioratus possessione esse debere, & in ea tuendum per viam interim & prouisionis, ut ita dicam? Et videtur hoc esse dicendum locum habere: Primum t. quia remedium hoc, del'interim, apud nos Hispanos in iudicijs possessorijs intentari ac proponi potest & valet, ac super eo pronuncietur Paul. de Cast. conf. 3. col. 1. lib. 1. ac plures alij, quos refert Capit. decis. 13. & 55. & Couar. in pract. quæst. cap. 17. n. 1. & 2. & nos de hoc latè egimus lib. 1. Canon. q. c. 34. n. 103. cum seqq. quia ex lege nostra Regia vtraque possessio tam ciuilibus quam naturalis transeat in successorem bonorum maioratus, & consequenter ius commune resistit alij cuiilibet, qui eam habere prætentat, etiam si in vita possessoris alius rem occupauerit, vel antecessor alij bona tradiderit, ex hoc sequitur, non esse huiusmodi in possessione tuendum, arg. text. in c. cum persona, in versio. si vero privilegium, a. de priuileg. lib. 6. sed illum, cui ius commune fauet in proposito, nempe legitimum successorem. Et in terminis nostræ legis ita tenet Miet. de maior. 3. p. q. 22. per tot. dicens veritatem in hac quæst. esse, quod si constat clare, res, super quibus est contentio, esse bona maioratus aperte, & de hoc non hæsitatur, est interim in possessione tuendus successor in maioratu, & non alius, qui cum eo litigat, si non fuit negligens in petenda possessione, secundum ea, quæ scripsit *suprà*, q. 6.

3. Contrarium t. tamen tenet & resoluit D. Molin. lib. de Hisp. primog. cap. 13. n. 71. dicens, quod quamuis in aliis remedijs possessorijs hoc satis absolutum sit, in hoc tamen interdico, quod ex lege Tauri competit, contrarium dicendum erit: nam etsi in aliis interdicijs possessorijs, quæ via ordinaria tractantur, possit summarie agi de hoc remedio, quod *interim* appellatur; in hoc tamen interdico de illo nullo pacto agi poterit, quia vtrumque summarium est, & ebd. tempore causa super viroque terminanda esset. Ergo de negotio principali tantum agendum est, non verò de eo, quod pendente iudicio efficiendum est. Secundò eadem opinio comprobatur ex forma summarissimæ, tradita super modo procedendi in remedio nostræ legis 45. Taur. tradita per leges seqq. 9. & 10. huius nostri tituli, in qua remedium *interim* exclusiue videtur; & hæc opinio verior mihi videtur & tenenda ex prædictis, quam sequitur Ioan. Matienz. in d. l. 9. gloss. 1. num. 3.
4. Limitanda t. tamen est hæc sententia, ut procedat, nisi verisimiliter timeatur, quod partes ad arma peruentura essent, vel alias scandalum speraret: eo namque casu Regij Consilij debent hoc ita componere, ne scandalum oriatur, seu partes ad arma se contentiones deueniant, prouidendo quod possideat, pendente lite, iile, quem ex probationibus seu aliter constat, tempore litis motæ possidisse, vel maioratum sequestrando, si non constat, quis eorum tempore litis motæ possidebat, arg. l. a quibus, cum similib. ff. de usufruct. & quæ ibi notant gloss. & DD. & in terminis ita tenent Ant. Gom. in d. l. 45. Taur. num. 125. & D. Molin. vbi *suprà*, num. 72. & Matienz. in d. l. 9. gloss. 1. num. 2. Et cum his remanet expedita hæc quæstio & satis clara.

S V M M A R I V M.

1. Parens an succedat filio habito in figura matrimonij, quod inter eius parentes non constabat ratione alicuius Canonici impedimenti, cuius

conficius fuit alter tantum parentum? Resoluitur affirmatiue, num. 4.

2. Parens conficius impedimenti matrimonij, erit illegitimus filio: ignorans autem legitimus, sed contra, num. 4.
3. Bona fides vnus ex parentibus prolem legitimam efficit respectu vtriusque parentis: ipse tamen parens scienter contrahens, non est legitimus proli: sed contra num. 4.
5. Successio inter ascendentes & descendentes est reciproca inter se regulariter affirmatiue & negatiue, nulla distinctione facta, an peccauerint ascendentes in procreatione ascendentium.

Q V Æ S T I O XXXV.

In l. 6. Tauri, hodie l. 1. tit. 8. lib. 5. Nou. Collect. Reg.

Parens an succedat filio habito in figura matrimonij, quod inter eius parentes non constabat, ratione alicuius Canonici impedimenti, cuius conficius fuit alter tantum parentum?

Quæro circa hanc legem, qua cauetur, *Que los ascendentes legitimus por su orden y linea derecha sucedan ex testamento, y ab intestato a sus descendentes, y les sean legitimis herederos, como son los descendientes a ellos en todos sus bienes, &c. Filius t. habitus fuit in figura matrimonij ex parentibus, inter quos impedimentum canonicum erat, cuius quidem impedimenti alter parens conficius fuit, an in hac specie parens huiusmodi succedat filio huic ex testamento & ab intestato, necne? Et non succedat probat Bart. in l. auctore, num. 4. ff. de condit. sine caus. propter malam fidem eius & matrimonij contemptum. Respectu t. enim ipsius, qui mala fide contraxit matrimonium, filio erit illegitimus, quamquam respectu sui & alterius coniugis ignorantis impedimentum filius sit legitimus, cap. cum inter & c. ex tenore, qui filij sunt legit. l. 2. tit. 15. p. 4. l. tit. 13. ead. 4. p. Et ita hanc opinionem in terminis nostræ legis loquitur Telus Fern. in præsent. n. 7. vsque ad n. 9. addens hoc ideo esse; t. licet tunc bona fides vnus prolem legitimam efficiat respectu vtriusque parentis, ut in d. c. ex tenore, respectu tamen patris mala fide contrahentis, non datur in eo qualitas illa legitimatis ad succedendum filio de qua in nostra hac l. in princ. ibi: *Los ascendentes legitimis, &c.* Text. igitur in d. cap. ex tenore, probans bonam fidem vnus parentis sufficere, ut proles inde suscepta efficiatur legitima respectu vtriusque, procedit fauore filiorum, qui non peccauerunt; & propter sacramentum matrimonij publicè contracti, non verò extenditur ad patrem, qui delictum commisit: præmaxime quod iuxta opin. gloss. in l. qui contra, verb. errore accerrimo, c. de incest. nupt. quam sequuntur ibi Cyn. in 3. q. Odo. Bart. in l. Paulus ff. de stat. hom. vbi Orol. n. 8. hoc intelligit, si matrimonio fuit publicè in facie Ecclesiæ celebratum, alias secus, ex l. 3. tit. 3. p. 4. & illant gloss. sequuntur etiam alij citati per Tell. vbi *suprà*. filij in prædicta specie tantum efficiuntur legitimi respectu illius parentis, qui non peccauit, non verò respectu scientis impedimentum, qui mala fide contraxit matrimonium.*

Nihilominus t. tamen hæc prima opinio verà quidem

quidem non est neque tenenda, sed potius contraria, imò quod in nostra quæst. specie parens huiusmodi succedat filio suo legitimo, quemadmodum & filius hic succederet patri; esset enim monstrum in iure, vt pro parte legitimus & pro parte illegitimus quis sit, iuxta gloss. statim citandam, vt cum Tiraq. aduertit idem Tell. in l. 12. *Taur. n. 19.* & vna eadem res diuerso iure censetur, quod esse non debet, vt in l. cum, qui ades, ff. de vsuc. c. cum in tua, de decim. & in c. cognouimus 12. 9. 2. Dicendum igitur est, filium huiusmodi esse legitimum respectu vtriusque parentis, contra opin. gloss. d. l. qui contra, & sequacium, sicque verius est, ex ignorantia vnius tantum parentis prolem effici legitimam, non solum quoad ignorantem, sed etiam quantum ad scientem, ex gloss. verb. si ambo, in c. cum in hibito, §. si quis vero, de clandest. id est, vbi Innoc. Ant. de Butr. Præpos. Alex. & Henr. est communis secund. Cou. in 4. de spons. l. 2. p. c. 8. l. n. 2. vbi alios allegat, & approbatur expressè in l. 1. tit. 13. p. 4. ibi, *Esio se entende*, vbi notat Greg. Lop. Sequitur etiam Velasq. hac gloss. l. n. 6. Cum igitur filius sit legitimus in nostro casu respectu vtriusque parentis, ac proculdubio vtrique per consequens succedet, eodem modo ei succedere debet huiusmodi parens, quamvis impedimenti conscientis, ex nostræ lege in verbis supra relatis, quæ sunt expressè pro hac parte, dum præcipit lex, *que anse como los descendientes legitimas son herederos a los padres anse los ascendientes legitimas succedan a sus descendientes*. Itaque ex nostra lege manifestè probatur recepta illa sententia de iure communi, quæ habet, quod successio inter ascendentes & descendentes est reciproca inter se regulariter affirmatiuè & negatiuè, nulla distinctione facta, an peccauerint ascendentes in procreatione descendentium, vt resoluit Azor. in sum. C. de legit. hered. Bart. in l. fin. n. 5. ff. de his, quib. vt indign. & plures citans Velasq. in hac l. 6. *Taur. gl. 1. n. 4.* Itaque inter parentem & filium non est diuidenda legitimatis qualitas: non enim potest filius respectu patris legitimus esse, cui è conuerso pater illegitimus sit; cum legitimatio sic eius naturæ, vt diuidi nequeat; alias esset monstrum, vt probauimus. Quod si adhuc quis contenderet, non esse æqualem inter patrem & filium legitimatis qualitate, vt quia filius à lege vel ab homine legitimeretur aut dispenseretur ad succedendum in bonis parentum; adhuc eo ipso foret successio inter ipsos reciproca, & sic pater filio dispensato reciproce succederet, vt bene resoluit Paleotus in nobis spuris, q. 39. non habita distinctione, an pater peccauerit, nec ne, vt contra Bened. de Capra conf. 1. plurimos referens resoluit idem Tell. in d. l. 6. *Taur. n. 13.* vsque ad n. 15. quem in hoc sequitur Velasq. ibi gl. n. 7. Et ita merito ex prædictis contra Telli priorem opinionem hanc secundam probatur atque sequuntur Rojas de successio. 30. n. 88. & latius Velasq. in d. l. 6. gloss. 1. per 101.

SUMMARIUM.

- 1 Pater qui filio concessit licentiam liberè testandi, nulla sibi legitima relicta, an possit licentiam prædictam reuocare? Et n. seqq. referuntur opiniones, sed n. 6. cum seqq. distinguitur.
- 2 Filius tempore, quo sit testamentum per patrem vel matrem, potest consentire propria exheredationi vel præuentioni.
- 3 Pater non potest reuocare licentiam filio concessam ad faciendam alteri donationem causa mortis, facta iam semel ipsa donatione virtute prædictæ licentiæ in præiudicium donatarij.

4 Licentiæ, quæ data est per superiorem, reuocari non potest.

5 Solemnitas eadem requiritur in actu reuocando vel alterando, quæ in eo conficiendo.

8 Pactum affirmatiuum de succedendo non firmatur iuramento, secus negatiuum.

9 L. Paulus, §. Patroni filius, ff. de bon. lib. intellectus.

10 Parens quod non possit dare licentiam filio; vt testetur, secundum Roder. Suar. quomodo procedat & intelligendum sit.

11 L. fin. C. de pact. intellectus.

12 Vxor non potest reuocare consensum præstitum marito ad testandum de suis bonis, sine eius testamento, nempe viri, cum consensu uxoris factum: secus si ipsa simul cum viro testetur, poterit enim tunc quilibet eorum suum testamentum reuocare.

QVÆSTIO XXXVI.

In eandem l. 6. *Taur. & l. 1. tit. 8. lib. 5. Non. Collect. Reg.*

Pater qui filio concessit licentiam liberè testandi, nulla sibi legitima relicta, an possit prædictam licentiam reuocare?

Quæro secundo circa eandem legem 6. *Taur. 1. quid si parens concessit de iure licentiam & facultatem proprio filio testandi, prout voluerit, sibi etiam nihil relicto, consentiens expressè propria præuentioni, an valeat huiusmodi licentiæ & consensus, vel an hoc non obstantè possit reuocare licentiam prædictam & sic succedere filio? Et videtur, quod parens possit prædictam licentiam reuocare, nisi iuramento fuerit firmata, vt latè tradit & probat Tell. Fern. in hac l. 6. *Taur. n. 64. & 65.* dicens, quod si pactum hoc non fuerit iuramento firmatum, erit pater filio successor necessarius, iuxta text. in l. Paulus respondit exheredationem, §. Patroni filius, ff. de bon. lib. vbi facultas concessa liberè testandi à filio patroni liberto, non liberat eum, quin legitimam relinquat: ille enim consensus continet pactum de non succedendo, vt declarant Odofred. Petr. & Cyn. in l. fin. C. de bon. lib. & ideo nisi confirmetur iuramento, non valet, secundum Ang. in d. l. fin. vel nisi post mortem renuntians consentiat, vt in l. si quando, §. illud, C. de inoff. test. quod sic resoluens dicit notandum Tell. vbi supra, quia iam vidit bis controuersiam in duabus opulentis hereditatibus cuiusdam filij, qui in testamento patrem excluderat virtute licentiæ à patre filio concessæ ad testandum, quam postea in vita reuocauerat, in vna quidem, quia sine iuramento obtinuit mater, in altera vero, quia cum iuramento, exclusa fuit, sequitur D. Molin. lib. 2. de Hisp. primog. cap. 3. n. 50. ex hoc dicens, quod in hac licentiæ ab ascendente præstita descendenti, vt potest ex eius legitima liberè testari, eoque pacto primogenium ex vniuerso patrimonio instituire, iuramentum interuenire debet, cum in effectu sit renunciatio hereditatis viuents, quæ absque iuramento non valet. Eandem sententiam secutus fuit in cap. quamuis pactum, in princ. n. 50. de pact. in 6. in 2. impressione Salmantica facta an. 1591. Sed contra superiora facit primo gloss. 2. magis*

magis communiter approbata in l. si quando, §. fin. C. de inoff. testam. gloss. fin. quæ habet, posse filium, tempore, quo sit testamentum per patrem vel matrem, consentire se præteriri vel exheredari, vt resoluimus in d. cap. quamuis pactum, vbi supra, num. 27. cum seqq. imò poterit pater, quantumcumque habeat alios filios, etiam in eorum præiudicium concedere licentiam & facultatem filio testanti, vt possit ad libitum testari & disponere, vt latè ibid. resoluimus atque probauimus n. 19. cum pluribus seqq.

3 Secundo & in terminis pro contraria parte facit doctrina Ioannis Andree in additionib. ad Specul. in tit. de instrument. editione, §. porro, in additione, iudicis quæstio, vbi eleganter inquit, quod si filius filiam fecit donationem causa mortis, licentiæ parentis præcedente, parens non potest in præiudicium illius, cui ius ex ipsa donatione acquisitum erat, etiam in vita ipsius filij licentiam seu donationem reuocare, quod similiter secutus fuit Bald. in l. 1. n. 7. C. de sacrosanct. Eccl. vbi inquit, quod si pater dedit filio familias licentiam ad testandum, & eius virtute filius fecit testamentum, pater solus non potest, etiam viuente filio, licentiam nec testamentum reuocare; & horum opinionem sequitur Alexander. loquens in v. 6. quæ de consensu viri de lucrò disposit, conf. 246. n. 1. & 2. lib. 6. Pechius, qui plura refert de testam. coing. lib. 3. cap. 3. Phanutius de lucrò doris, quæst. 41. n. 4. quos refert & sequitur D. Molin. lib. 4. de Hispan. primog. cap. 3. n. 15. dicens, eos non moueri, quod licentiæ re integra reuocabilis non sit: sed ex eo, quod si post contractum, iam eius virtute perfectum reuocaretur, præiudicium fieret his, quibus ex eo contractu ius acquisitum erat. Quod etiam in prælo, tutore & similibus dici poterit; quibus enim Ecclesia vel minor non valeant absque illorum consensu & auctoritate contrahere, post perfectum tamen contractum non poterunt consensum nec licentiam reuocare. Steque secundum ipsum Molin. intelligendum est, quod dixit Franciscus de Aretio in l. qui in aliena, §. in sum. ff. de acquir. hered. quem refert Ant. Gabr. lib. 3. commun. opin. tit. de non tollend. iur. quæst. concl. 7. n. 8. vbi inquit, quod licentiæ, quæ data est per superiorem, reuocari non potest ex quo fundamento & aliis fortissimis ipse D. Molin. ibidem cum numeris sequentibus (quod in fauorem huius partis facit) resolutum cum veriori & probabiliori sententia, Principem minimè posse reuocare facultatem & licentiam alicui datam conficiendi primogenium, qui iam sit institutus virtute illius licentiæ & facultatis, nec derogare eius substitutiones ac conditiones nisi ex causa publica. Eadem tamen solemnitas requiritur in actu reuocando vel alterando, quæ in eo conficiendo, vt in l. si vt proponis, la segunda, vbi Bal. & Salyc. C. de nuptijs, ab emptione, ff. de pact. las. qui plura refert in l. omnium, n. 9. C. de testam. l. prout quisque, ff. de solut. Cum igitur à principio maioratus ex sola Principis facultate fieri non poterit, nec remansit factus absque institutoris dispositione, consequens est, vt ex postfacto non possit ex sola Principis facultate mutari seu alterari; & ideo in terminis maioratus, de quo incidenter veluti per transennam agimus, idem prius probauit Didac. Simanc. de Cathol. instit. tit. 9. n. 269. & Ant. Gom. in l. 40. *Taur. n. 89.* & Mench. de success. creat. §. 1. n. 32. & Sarm. lib. 3. select. interpret. c. 8. n. 13. quos refert & sequitur D. Molin. vbi supra, n. 15. qui numeris sequenti-

bus respondet fundamentis contrariis facientibus pro opinione Couar. contraria lib. 3. var. resol. c. 6. n. 1. & 9. quem sequitur D. Burg. de Paz in primog. legum *Taur. n. 25.* & 327. Tebant enim hi vtrijque auctores, Principem posse vincula, leges ac conditiones primogenium ex Regia facultate institutorum mutare & alterare: illorum autem, quæ absque Regia facultate instituta fuerunt minimè: sed in vtriusque partem negatiuum probant alij auctores prius citati.

Ergo ita videtur dicendum in proposito, vt pater, qui concessit prædictam licentiam testandi filio, postquam virtute eius testatus fuerit in fauorem alterius, illam minimè reuocare possit in præiudicium illius, sine facto & voluntate ipsius filij, qui testamentum condidit. Quid tenendum? Ergo profecto hanc secundam opinionem v. 6. riorum esse iudico ac proinde tenendam, eo nempe casu, quo filius virtute prædictæ licentiæ & facultatis à patre sibi datæ in forma sufficienti iam fuerit testatus in fauorem alterius vel aliorum: tunc enim pater minimè poterit illam licentiam & facultatem reuocare in vita filij absque eius consensu, & à fortiori nec post mortem filij, qui virtute illius licentiæ iam testatus fuit in præiudicium illorum, quibus iam erat ius quæsiuum per prædicta, quæ in prædictis duabus speciebus mirè conueniunt.

At tunc verò antequam filius ipse testetur, & sic re integra, crederem profecto reuocationem validam esse, ac proinde filium postea minimè in præiudicium legitimæ patri debitæ per nostram legem Regiam testari posse, nisi renuntiatio prædictæ parentis esset iurata, tunc enim reuocari non poterit. Licet tamen pactum de succedendo affirmatiuum iuramento non confirmetur, quia in eo datur votum captandæ mortis, atamen cum id cesserit in pacto negatiuo de non succedendo, bene iuramento confirmatur, iuxta communem resolutionem traditam per Doctores, in l. pactum, quod dotali, C. de collat. & in dist. cap. quamuis pactum, & latissime per decis. Pedem. 100. num. 31. & in his terminis optimè procedit opinio Telli Fern. vbi supra. non tunc quoties res non est integra, quando parens reuocari suam licentiam, vel quia filius iam testatus noluit consentire eiusdem licentiæ reuocationi, vel decessit, antequam reuocaretur. Neque huic ultimo obstat text. in d. l. Paulus, §. patroni filius, ff. de bon. lib. nec declaratio Odofredi & reliquorum supra iam relata: quoniam licentiæ illa liberè testandi liberto concessa, cum per verba generalia concessa sit, in dubio non tollit legitimam, arg. text. in l. si quando, §. generaliter, C. de inoff. testam. libera enim concessio testandi in dubio intelligitur legitimè & iuris solemnitate seruata, d. l. si quando, in princ. & ibi communiter Doctores.

Similiter tamen non obstat doctrina Roder. Suar. 10 in l. quoniam in prioribus, in 16. ampliat. n. 10. C. de inoff. test. vbi resolutum, quod parens non potest dare licentiam filio, vt testetur; quoniam in specie duo concurrerant, quæ in nostro casu cessant. Primum, quia licentiæ à matre concessa fuit ad libitum testandi, nihil actò de legitima. Secundum, quia tunc temporis mater nec debet hereditatem filij necessariò ad se pertinere, secundum dispositionem nostræ legis, quam ignorabat: & postea de ipsa certificata reuocauit prædictam licentiam reuocationemque præfatam & contradictionem inintemate fecit filie ante mortem suam, scilicet,

quod voluntatis suæ non erat perdere legitimam sibi à iure debitam in bonis suis: aliaque concurrerant in illo casu, ex quibus inclinavit Roderic. Suar. animum suum contra filiam, & rectè attendita qualitate negotij, vt ipsemet Roder. affirmat. ergo cessantibus omnibus illis, quæ mouerunt Roder. Suar. ad consulendum contrarium, prout cessant in casu nostro, cessabit & illius consilium atque doctrina. Quinimo ipse inuicit contrarium fore alias dicendum, prout est per prædicta siquæ per locum ab speciali potius nobis patrociniatur, quam contradicit.

- 11 Non t̄ obstat l. fin. cum materia, C. de pact. quia ibi agitur de consensu eius, de cuius hereditate & futura successione inter alios certo modo diuidentur pacificiter: quod pactum, quia inducit votum captandæ mortis, & aufert facultatem testandi, & sic est contra bonos mores, non valet; nisi ille, de cuius hereditate agitur, consentiat, & in eodem consensu vsque ad mortem perseverauerit. At verò in nostro casu agitur de licentia & facultate concessa filio ad testandum, quæ nec inducit votum captandæ mortis, cum filius testans nec sibi nec parentibus voueat mortem: nec aufert liberam testandi facultatem, cum de aliis bonis propriis possit parens testari; ideoque est diuersa ratio: merito igitur vt quauis re integra possit parens p̄nitere, attamen facto testamento minime nisi de consensu testantis filij: mortuo vero filio nullo modo. Simile est, quod t̄ si vir testetur de suis bonis & vxoris cum consensu vxoris: vxor postea illum consensum aut testamentum viri factum ipsa consentiente, minime reuocare potest, nec in vita viri nec post eius mortem: secus verò si ipsi simul testentur; poterit enim tunc quilibet eorum suum testamentum reuocare etiam post mortem alterius, iuxta doctrinam Oldr. & aliorum plurimorum, quos citauimus in d. cap. quamuis pactum, in princ. num. 46. cum seq.

SVMMARIVM.

- 1 Successio trunci de qua in l. 6. Taur. hodie l. 1. tit. 8. lib. 5. Nou. Collect. Reg. ibi Saluo in las ciudades, &c. an procedat in pupillo decedente infra pupillarem ætatem absque substituto pupillari? resoluitur affirmatiue num. 3. cum sequentibus.
- 2 Pupillus non dicitur intestatus decedere cum sit intestabilis: sed vide num. 3.
- 3 Intestatus decedens cum possit testari videtur suam legitimam hereditatem reliquisse venientibus ab intestato.
- 4 Forum quod bona redeant ad truncum & radicem, Alcantara & in maiori parte Regni in decedentibus infra pupillarem ætatem obseruatur.
- 5 Annus 14. in viris, & in feminis 12. completu requiritur ad hoc, vt non dicantur decedere infra pupillarem ætatem: dies tamen inceptus, quo completur ætas, habetur pro completo.
- 6 Onus probandi vsum & obseruantiam d. fori incumbit agenti eius virtute, & idem in allegante legem fori libri huius fori Regni, vt in num. 18.
- 7 Habens regulam pro se, dicitur habere intentionem suam fundatam.
- 8 Forum prædictum, quod bona redeant ad truncum vel radicem, vt, correctorine iuris communis

extendi non debet, sed restringi omnino ad locum & casum tantum, in quo loquitur, & ad personas, in quibus loquitur & obseruatur est, vt in num. 16.

- 10 Consuetudo localis non est extendenda ultra locum, in quo viget.
- 11 Leges & consuetudines locorum, in quibus sita sunt prædia, seruanda sunt.
- 12 Forum originis & domicilij in successione trunci prædicti non attenditur, sed locus acquirendarum rerum.
- 13 Forum prædictum, quod bona redeant ad truncum vel radicem vigens in ciuitate vel villa, obseruandus etiam est in villis & castris carentibus iurisdictione, quæ illis subsunt, nisi in his ad sita contraria consuetudo, vt in num. 15.
- 14 Consuetudo ciuitatis ad villas & castra eadem adiacentia extenditur.
- 15 Statutum quod mater filio non succedat, non excludit ipsam à successione filia vel alterius persone ultra filium.
- 16 Forum Hispania eatenus custoditur, quatenus vstitutum esse consuetudine nisi foris sit notorium, scriptis & vniuersalis, & à legalibus huius Regni approbatus, prout est ille de diuidendis lucris cohabitante matrimonio acquisitis inter virum & vxorem, vt in n. 19. secus in foro prædicto, quod bona redeant ad truncum vel radicem, quæ licet à lege Regia approbetur, probanda tamen est eius vsum, quia particularis est, vt in n. 20. & debet probari eo modo, quo consuetudo probatur: non verò vt vsum, vt in n. 21.
- 17 Consuetudo sola absque foro redemnda bona ad truncum vel radicem, non sufficit, nisi foris consuetudine munitus vigeret, vel ea consuetudo esset immemorialis, quia ea sola sufficeret, vt in n. 23.
- 18 Immemoralis consuetudo siue præscriptio nunquam à lege censetur exclusa, etiam si omnis consuetudo excludatur, nisi ipsa specialiter reuocetur.

QVÆSTIO XXXVII.

In eadem l. 6. Taur. & l. 1. tit. 8. lib. 5.

Successio trunci, de qua in l. 6. Taur. ibi, Saluo en las ciudades, &c. an procedat in pupillo decedente infra pupillarem ætatem absque substituto pupillari?

Qvæto tertio circa eandem legem 6. Taur. ibi; Saluo en las ciudades, villas, y lugares do segun el fuero de la tierra se acostumbra a balar los bienes al tronco, y la raxa a la raxa, nos resoluimus supr. lib. 2. præd. quæst. 9. 97. hoc intelligi debere ab intestato, secus ex testamento, quo fit, vt pupillo decedente cum pupillari substituto, bona prædicta immobilia non redeant ad truncum nec ad radicem, sed ad pupillarem substitutum pertineant, quia testamentum illud pupilli est, eique succeditur, vt in l. Papinianus, sed neque impuberi, cum simil. ff. de inoff. testam. an t̄ prædicta successio, de qua in hac nostra lege Regia, procedat in pupillo decedente infra pupillarem ætatem absque substituto pupillari? Videtur enim in eo minime procedere, cum ipse non dicatur ab intestato decedere, cum sit intestabilis; & t̄ sic incapax testandi, l. 1. in princ. ff. de sus. & legit. her. ibi. Plene qui testari non potuit, propriè non est intestatus, puta

puta impubes, furiosus, vel cui bonis interdictum est, & probat latissime Ioan. Vincent. Honded. consil. 5. num. 52. cum seqq. Ergo cum non dicatur decedere intestatus, & lex nostra tantum locum habeat in eo, qui decedit ab intestato, non procedit in eo.

Nihilominus t̄ tamen hæc opinio falsa est, & proculdubio tenendum est contrarium, imo quod verè & propriè procedat dispositio nostre legis in hac parte in pupillis decedentibus infra pupillarem ætatem sine substituto pupillari: licet enim propriè pupillus intestatus decedere non dicatur, quia testari non potest, negari tamen non potest, quin re vera quoad effectum, intestatus decedere videatur, quandoquidem hæredes testamentarios non habeat, vt patet ex d. l. 1. dum dicit: Sed eos pro intestatis accipimus, & in l. intestatus, ff. de verb. sign. & in princ. Insit. de hered. quæ ab intest. defer. vbi dicitur, Intestatus est omnino qui testamentum non fecit. Ergo siue quia noluit, siue quia non potuit.

Præterea lex t̄ nostra non procedit nisi decedente pupillo in pupillari ætate, cum tunc testari non possit: si enim post pupillarem ætatem decedat cum testamento, cessat nostre legis dispositio, vt illic resoluimus, nempe, d. quæst. 97. Si verò ab intestato, cum possit testari, idque omiserit, habebit eos hæredes, quos de iure habere debet, arg. l. consociuntur, ff. de iur. codicill. vbi t̄ quod cum quis potest testari, & non fecit, videtur reliquisse suam legitimam hereditatem venientibus ab intestato, vt latè per Pinel. in l. 1. in prima parte, num. 72. C. de bon. mat. sicque succedent proximiores. Diuersum videtur, cum pupillus decedit: nam cum testari non possit neque aliquibus bona sua relinquere, neque adimere hereditatem ei, qui de iure alias eam habere debeat, merito quod in eo possit facilius consuetudo procedere. Quod certius ac proculdubio procederet, vbi mos inuenit, vt hæc successio del tronco y de la raxa, habeat tantum locum in pupillis decedentibus: secus verò in puberibus etiam decedentibus ab intestato, prout acceptum consuetudine t̄ esse receptum atque obseruatum in oppido Alcantarensi, vbi prædictus forus de quo in nostra l. obseruatur. Quinimo & cum in maiori parte Regni Castellæ visitari affirmat Rojas de success. cap. 30. n. 2. loquens in foro municip. de Sepulueda, y de Molina, & Velaquez in d. l. 6. Taur. gloss. 1. n. 10. Quod si aliter consuetudo vigeat, illa prout legitime introducta fuerit, erit obseruanda: nulla verò consuetudine super hoc existente, seruabitur regula & dispositio nostre l. Reg. in l. 1. p. nempe vt parentes legitimi sint hæredes necessarii descendentibus suis, tam ex testamento, excepto tertio, si de ipso disponant, quam ab intestato in omnibus bonis, nullis relictis descendentibus legitimis. Cum igitur forus hic consuetudine obseruatus succedendi in bonis truncalibus & de radice, locum habeat propriè in pupillis decedentibus in pupillari ætate, aliena videtur ab omni veritate contraria sententia, nempe vt lex nostra in hac parte minime procedat in eis. Denique in terminis nostræ questionis hanc partem affirmatiuam in simili statu pro veritate tenet vt bene probat Bart. cons. 138. per 101. lib. 1. quia pupillus decedens dicitur decedere intestatus secundum communem vsum loquendi, licet improptiè: qui tamen communis vsum loquendi præuoluet propriæ significationis verbotum, vt in l. libro, ff. quod autem Cassius, ff. de legat. 2. Ergo statu-

tum habet locum in pupillo, idem Bart. cons. 141. lib. 1. Abb. cons. 75. num. 9. lib. 1.

Quod si t̄ quæras, an sufficiat attingisse masculinum 14. annum, & feminam verò 12. ad hoc vt infra illum annum decedens non dicatur decedere infra pupillarem ætatem, vel requiratur vtrū annu ille compleatur omnino? Respondemus, de iure requiri annum completum, dies tamen inceptus, quo completur ætas, habetur pro completo, (nisi consuetudo legitime præscripta aliud habeat, quæ in hoc erit obseruanda) vt in l. qua ætate, ff. de testam. l. 4. C. qui testam. fac. l. 2. C. quando pronoc. non est necess. §. præterea, Inst. quib. non est permitt. fac. test. l. 13. tit. 1. part. 6.

Agenti t̄ autem in specie nostre legis virtute d. fori consuetudine obseruari ad successionem, & sic petenti, vt bona redeant ad truncum vel radicem, incumbit onus probandi dictum forum, ipsiusque vsum & obseruantiam: quod patet primo, quia regula nostre leg. in princip. eius posita habet contrariam: exceptio ab ea in fine legis posita locum sibi vendicat, vbi prædictus forus consuetudine obseruatus aliud habuerit, vt patet in verbis supra relatis, ibi, Saluo, &c. Sed is, qui t̄ habet regulam pro se, dicitur habere intentionem suam fundatam de iure communi, incertum quod alius non probat exceptionem locum habere, iuxta gloss. in l. omnis definitio, ff. de R. i. quam sequitur Dec. in l. 1. n. 6. eod. tit. vbi eius additio allegat Alex. & Tiraq. idem t̄ tenentes: similibus gloss. in rubr. de R. i. lib. 6. dicit communem Couar. plures allegans lib. 2. var. resol. c. 12. n. 4. gloss. etiam in l. in his qua contra, ff. de legib. & ibi Paul. de Cast. n. 1. lat. in l. cetera, in princ. n. 3. & 4. ff. de leg. 1. Roland. à Valle cons. 1. n. 18. lib. 1. Ergo ita in proposito dicendum est, nempe quod cum agens ex dicto foro nitatur exceptioni consentienti in facto, hoc est, consuetudine, & aduersarius habeat regulam pro se, teneatur probare factum illud, hoc est, forum prædicta consuetudine esse obseruatum, quandoquidem regula sit in contrarium.

Secundò quia ei, qui dicit, iuxta regulam iuris, non ei, qui negat, incumbit onus probandi.

Tertiò, quia allegans consuetudinem eam probare tenetur, cum consistat in facto, & facta non præsumantur, nisi probentur, l. si emancipari, ibi; t̄que emancipatum probatum fuerit, C. de collat. cum similibus. Et in specie quod consuetudo probanda sit ab eo, qui eam allegat gloss. & DD. in l. de quib. ff. de legib.

Quartò, quia t̄ forus hic atque consuetudo succedendi prædicto iuri repugnat, estque correctoria ipsius & odiosa, ac proinde extendi non debet, sed omnino restringi ad locum & casum tantum, in quo loquitur, vt patet ex nostra lege & probat latè in terminis Rojas de success. cap. 30. num. 6. & 7. & latissime Pelacz de maior. 1. part. cap. 58. num. 4. cum sequentibus, & alios allegans Velaquez d. gloss. 1. n. 24. & ante eos Castellus in dict. l. 6. Taur. in gloss. el fuero, versic. quero quid dicendum. Præterea t̄ cum sit localis consuetudo, non est extendenda ultra locum, in quo vigeat, Decius cons. 483. n. 22. Menoch. cons. 1. n. 132. lib. 1. Ergo cum forus prædictus sit contrarius commune, qui eidem foro nititur, probare debet ipsum, & præterea vsum & consuetudinem eius, alias non obtinebit, sed stabitur iuri communi & regule nostre legis in principio. Ex quibus primo inferitur, prædictum forum non extendi ad bona sita ultra locum, in quo ipse vigeat